

BARTHA GYÖRGY VERSEI

A PARTON

Csendes vagyok, magas fűben.
A folyópart le-leszakad.
A víz szennyes törzseket hord.
Penészes, fehér vég felé,
mint felpuffadt halat.
Hideg tekintetek kísérik.

DECEMBER

Vak-tükör a Föld,
és
fölötte, jaj-égen
csupa hideg burkos
csillagok.

ÉNEK

Guggolok, zsibbadt lábamban hideg szúrás.
Guggolok, a homokban elveszik izzadtságom.
Csak ritkás fűszálak száradnak köröttem.
Guggolok, erős fényű fehér ló kerül elé.
Guggolok, és nem érzem a fájdalmat szememben.
Meghajolok istenek előtt (elvesztem hangom).
Guggolok, és éjjeli fagyos homok korbácsol.
Guggolok, a homokba veszik vérem.

OK NÉLKÜL

Fészkében látod a fekete madarat,
hogy bánatunk búvik torkán
és apró pettyes tojásain.

A fekete madár, mondog,
mégiscsak tarkaság.
A magasság lábunk alá hullik,
szavunk ok nélkül remeg.

De betakar és eltemet.
Betakar és eltemet.

VÁNDORVÉR

az állomáson
felriaszt
egy kutya vagy bagoly.
figyeled tested párolgását.
néha felhangzik
a nehéz szuszogás.
a nap is játszik veled,
az idő.

egyedül utazol?
magad?
és a fülkében
a legyeket te ütötted agyon?

BÚCSÚ ROSSZ IDŐBEN

ma
ébredek
és jaj, nincs a kis
kék elefánt

UTOLSÓ OLDAL

fehér
szomorú,
mint száradni
kiterített cserzett bőr
már nem véres

fehér
csendes,
mint egy éjféli fa
kiszürkült
ráfagyott alvó verebekkel